

[Elisabeth Arnold]

når hr. og fru Danmark skulle ud og råbe hurra for den elendige styring og de meget høje energipriser osv., og hr. Behnkes hyldest til det frie initiativ og den fri konkurrence som basis for energiforbruget i Danmark, der får mig herop.

Jeg vil minde hr. Behnke om, at præcis den situation, han beskriver med det frie initiativ og den fri konkurrence, havde vi jo i begyndelsen af 1970'erne, da den første energikrise brasede ind over Danmark. Dengang havde hr. og fru Danmark god grund til at give politikerne utak for den manglende styring, for et ufleksibelt og et fuldstændig sårbart energisystem, som gjorde, at ganske få personers beslutning i Det Mellemste Østen kunne lamme hele Danmarks dagligliv.

(Kort bemærkning).

Behnke (FP):

Først var det hr. Riishøj, der friskt var fristet til at drage sammenligninger mellem Fremskridtspartiets holdninger og de gamle stalinisters i Østeuropa. Når så hr. Riishøj nævner atomkraften og kul, er der den store forskel, at meget af den kul, man brænder af i de lande, er brunkul. En anden forskel er, at vi ikke ønsker specielt at satse på kul. Vi ønsker, at elværkerne, det er fjernvarmeværkerne, selv afgør, hvilket råstof de ønsker at anvende. Jeg nævnte nogle konkrete eksempler på, hvor langt vi er nået i at få røgrensning og andre ting gennemført her i landet. Når vi nu har nået de teknologiske skridt fremad, hvorfor så i alverden putte det hele i mølposen blot for at redde et i forvejen dårligt naturgasselskab?

Med hensyn til atomkraft så har vi jo fået indført atomkraft i Danmark. Vi har ganske vist ikke værkerne stående hos os selv, for det kan vi jo ikke lide, næh, vi har i stedet sørget for, at vores nettoimport af elektricitet stiger og stiger hvert eneste år. Meget af det kommer bl.a. fra Sverige, hvor det bliver produceret på atomkraftværkerne. Fremskridtspartiets holdning til atomkraften har der aldrig nogen sinde været usikkerhed om. Vi ønsker den indført, men kun efter en folkeafstemning, så det vil i det tilfælde være den danske befolkning, som skulle træffe afgørelsen, på nøjagtig samme måde som den danske befolkning også burde have været spurgt, inden man gik i gang med f.eks. naturgasprojektet.

Når så fru Elisabeth Arnold refererer til energikrisen, hvad var det så, de danske politikere gjorde? De foretog nogle hovsaløsninger. Man baserede et helt naturgasprojekt på nogle meget, meget høje oliepriser, og hvor man jo specielt fra DONG gør opmærksom på, at havde oliepriserne holdt sig på det niveau, de var på ved energikrise nummer to i 1979, havde man aldrig haft problemer med økonomien i naturgasprojektet. Så det var fejldispositioner, man foretog på baggrund af det frie marked. Det var igen politikerne, der begik fejlen.

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Vi vender tilbage til ordførerrækken.

Elisabeth Arnold (RV):

Også fra Det Radikale Venstres side skal der lyde mange rosende ord til energiministeren for de fremlagte redegørelser. Det er på flere forskellige måder, både hvad angår stofmængden, detaljeringsgraden og selve vægten, et usædvanlig stort og tungt omfang, disse redegørelser har. Der har i forbindelse med offentliggørelsen af »Energi 2000« været nogle enkelte meget sure pressekommentarer, som ikke rigtig har kunnet genfindes i ordførerkredsen i dag, bortset fra Fremskridtspartiets ordfører.

Der har været mange beskrivelser af, hvordan energiministeren nu har fremlagt sit såkaldte evangelium, og at man håbede sandelig ikke, at disse ting nogen sinde skulle blive gennemført. Derfor vil jeg gerne tage en lille afstikker ind til nogle af bilagspapirerne, der har været fremlagt, hvor det beskrives, hvorfor Danmark overhovedet beskæftiger sig med disse ting i international målestok.

Vi kan ikke være med, vi kan ikke gå alene, vi skal have andre med også. Danmarks bidrag er, som flere andre har sagt, uendeligt ringe i det samlede globale mønster. Men hvis ikke vi er med til at vise vejen for nogle af de tiltag, der skal foretages, kan vi ikke forvente, at andre i de organer, hvor vi også har vores gang, kan være med til at ændre deres politik på samme vej.

Vores internationale samarbejds mønster betyder, at Danmark får del i ny viden, at Danmark kan udbrede sin viden, at Danmark kan præge international energipolitik, men det betyder også, at Danmark får pålagt visse begrænsninger, men det er, så længe vi går i spid-